

In Minica je čakala dan na dan na zeleni trati. A gradič je stal še vedno prazen. Šla je na polje, da poišče tam kraljično. Iskala je dolgo, dolgo, a kraljične ni videla nikdar več.

Samoten in zapuščen je stal beli gradič na zeleni trati. Stanovala ni tam sedmopikčasta kraljična, tudi kresnica ni svetila tam, in orgljavček čriček tudi ni godel in pel tam. Samoten je stal gradič, dokler ni prišla nekega dne nevihta. Vihar in naliv sta ga razrušila, in več ni ostalo od njega kakor razvaline, puste razvaline . . .

Jos. Vandot.

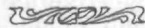
Poletna slika.

Zašumeli so gozdovi,
z zlatim zôrom obsijani,
zašumeli so klasovi
sredi zélene ravaní.

In vzbudili tajni glasi
ptic krdela so nešteta,
v polje privabili klasi
trudoljubnega so kmeta.

Pridno žito kmet naklada,
ki ga žanjejo ženjice.
„Kdor rad dela, ta ne strada!“
v gozdu pojejo mu ptice . . .

Taras Vasiljev.

Da sem jablana . . .

Da sem jablana visoka,
vabil na jesen bi jaz:
Pridite, sestrice, bratci,
pridite mi danes v vas!

Da spomladi sem poljana,
rož najlepših vam bi dal,
da vam glavice okraši
venec pisan, venec zal.

Da Miklavž sem, svetec božji,
v noči stopil bi z nebá
in darov vam čudosladih
bi natrosil koša dva.

Da nebo noči sem jasne,
pa bi prišel na zemljó,
vsakemu bi svojo zvezdo,
svetlo zvezdo dal v rokó.

Zvezda svetla, ah, ta zvezda,
kot sestrica bila bi,
na kreposti vas stezici
v sveti raj vodila bi.

Jož. Vandot.

